

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Petrákové a soudkyň JUDr. Markéty Wildové a JUDr. Vladimíry Čítkové ve věci žalobce: Ing. V. K., nar. bytem zast. JUDr. Danou Chalupovou, advokátkou se sídlem Praha 2, Mánesova 53 proti žalované: Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o náhradu škody a nemajetkové újmy, k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 10. března 2016 č.j. 26 C 428/2013-216 ve spojení s doplňujícím rozsudkem téhož soudu ze dne 26.července 2016 č.j. 26 C 428/2013-229

t a k t o :

I Rozsudek soudu I. stupně se v napadeném vyhovujícím výroku o věci samé (ad I), pokud jím bylo rozhodnuto o částce 300.000 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 15.10.2013 do zaplacení, **m ě n í** tak, že žaloba se žádostí o zaplacení 200.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 15.10.2013 do zaplacení z této částky se zamítá, jinak se v tomto výroku a ve výroku o náhradě nákladů řízení státu (ad III) **p o t v r z u j e**.

II Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení před soudem I. stupně 111.705,80 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho advokáta.

III Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradu nákladů odvolacího řízení 4.114 Kč do tří dnů o od právní moci rozsudku k rukám jeho advokáta.

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem soud I. stupně zavázal žalovanou jednak zaplatit žalobci 300.000 Kč s úrokem z prodlení od 15.10.2013 do zaplacení ve výši 8,05 % a úrok z prodlení z částky 159.175 Kč od 15.10.2013 do 27.11.2013 ve výši 8,05 % a z částky 10.050 Kč ve výši 8,05 % od 15.10.2013 do zaplacení (ad I), jednak zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 164.471,73 Kč do patnácti dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho advokátky (ad II) a uložil jí povinnost zaplatit České republice na náhradu nákladů řízení státu 1.717,52 Kč do patnácti dnů od právní moci rozsudku (ad III). Rozhodl v řízení, v němž se žalobce domáhal po žalované jednak zadostiučinění ve výši 300.000 Kč s přísl. za nemajetkovou újmu a jednak náhrady škody s tím, že mu vznikla v příčinné souvislosti s trestním stíháním, které skončilo zprošťujícím rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 2.7.2012 sp.zn. [REDAKCE]. Ve věci náhrady škody již bylo pravomocně rozhodnuto rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 12.2.2015 č.j. 26 C 428/2013 -167 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19.10.2015 č.j. 68 Co 158/2015-202, předmětem řízení tak zůstalo odškodnění nemajetkové újmy. Žalovaná navrhl zamítnutí žaloby, namítla, že by přiznání peněžitého zadostiučinění bylo v rozporu s dobrými mravy, neboť trestní stíhání probíhalo v souladu se zákonem, zdůraznila, že hlavní svědek změnil výpověď ve prospěch žalobce až před soudem. Žalovaná se žalobci v průběhu řízení o předběžném projednání nároku omluvila, avšak nepřistoupila k plnění peněžité náhrady. Soud I. stupně po dokazování provedeném jednak listinami, v odůvodnění napadeného rozsudku uvedenými, výpovědí žalobce, výpovědí svědka Ing. F. [REDAKCE] M. [REDAKCE] (zaměstnavatel žalobce), svědkyně J. G. [REDAKCE] (dcery žalobce), svědkyně E. S. [REDAKCE] (přítelkyně žalobce), Mgr. L. L. [REDAKCE] (sestry žalobce), trestním spisem Okresního soudu v Karlových Varech sp.zn. [REDAKCE] zjistil následující skutkový stav věci. Proti žalobci bylo zahájeno trestní stíhání usnesením o vznesení obvinění, které mu bylo doručeno dne 18.2.2009, pro trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1 a 2 písm. b) trestního zákona, kterého se měl dopustit tím, že [REDAKCE]

[REDAKCE] Trestní řízení skončilo zprošťujícím rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 2.7.2012, neboť nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obžalovaný. Proti zprošťujícímu rozsudku soudu I. stupně brojil státní zástupce odvoláním. Krajský soud v Plzni odvolání státního zástupce proti zprošťujícímu rozsudku zamítl, trestní řízení bylo pravomocně skončeno dne 17.12.2012. Ve věci se konalo celkem jedenáct hlavních líčení v období od listopadu 2009 do července 2012. Celá trestní věc byla medializována (hlavní zprávy, regionální i celostátní zpravodajství), žalobce na konci ledna 2008 ukončil pracovní poměr [REDAKCE], ucházel se o zaměstnání u [REDAKCE]

██████████ tato společnost chtěla založit dceřinou organizaci, kde měl žalobce působit na pozici ekonomického manažera, k datu 1.1.2009 byla založena společnost ██████████ žalobce se ucházel o pracovní pozici v této společnosti v době zahájení trestního stíhání, tuto pracovní pozici získal. Žalobce celou věc velmi „těžce nesl“ a to především s ohledem na medializaci celého případu. Byl přesvědčen, že se ničeho nedopustil, a přestože netrvalo trestní stíhání nepřiměřeně dlouhou dobu, on sám tuto dobu vnímal jako dlouhou. Po tuto dobu byl v nejistotě, což se také odrazilo i v jeho osobním i profesním životě, ostatní kolegové (kromě ředitele), se na něj dívali s nedůvěrou, někteří dokonce varovali ředitele, aby ho nepřijímal na pracovní pozici manažera. Žalobce v průběhu trestního řízení onemocněl ██████████ musel být operován, změnila se jeho osobnost, když z dříve veselého a vtípného společníka se stal uzavřený člověk bez nálady. Získal ██████████ Trestní stíhání trvalo téměř čtyři roky. Soud I. stupně po citaci zák. ust. § 7, § 8 a § 31a odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 2811/2011 a nález Ústavního soudu sp.zn. III. ÚS 1976/09 uzavřel, že žalobci náleží odškodnění v peněžité formě ve výši 300.000 Kč, když pouhá omluva nepředstavuje v projednávané věci dostatečné odškodnění. Zohlednil, že trestní stíhání trvalo téměř čtyři roky, žalobci hrozil trest odnětí svobody v trvání od šesti měsíců do pěti let a náhrada škody v řádu několika milionů Kč. Prvostupňový soud vzal v úvahu, že celá věc byla medializována, což představuje velký zásah do osobnostních práv žalobce. Trestní stíhání zasáhlo nemalou měrou do profesního života žalobce, musel čelit negativním reakcím ze strany kolegů, mělo dopad i na rodinu a blízké okolí žalobce, prožívali s ním toto těžké období. Soud I. stupně zdůraznil, že trestní řízení, které trvalo čtyři roky, není krátké pro toho, kdo je obviněn a obžalován a účastní se hlavních líčení. U žalobce propukla ██████████ projevila se u něho ██████████ Změnila se i jeho povaha, z veselého člověka se stal člověk bez nálady s výbuchy vzteku. S ohledem na výše uvedené soud I. stupně uzavřel, že odškodnění nemajetkové újmy ve výši 300.000 Kč je přiměřené okolnostem případu a intenzitě zásahu do osobnostní sféry žalobce. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky navzájem rozhodl dle ust. § 142 odst. 3 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, zkráceně o.s.ř., o náhradě nákladů řízení státu dle ust. § 148 odst. 1 o.s.ř.

Proti rozsudku soudu I. stupně podala odvolání žalovaná s tím, že brojila toliko proti vyhovujícímu výroku, pokud jí bylo rozhodnuto o částce 300.000 Kč s úrokem z prodlení od 15.10.2013 do zaplacení, a proti výrokům o nákladech řízení. Namítla, že intenzita újmy, kterou žalobce utrpěl, neodůvodňuje přiznání satisfakce v penězích. Nebylo prokázáno, že by se negativně změnil náhled okolí na žalobce. Žalobce byl ohrožen sazbou trestu odnětí svobody v rozsahu šesti měsíců až pěti let, je nutno přihlídnout ke skutečnosti, že v případě osoby, která nemá záznam v rejstříku trestů, lze usuzovat, že byla-li by shledána vinnou, byl by jí uložen podmíněný trest. Stejně tak je nutné přihlídnout k tomu, že žalobce nebyl omezen na svobodě. Žalobce nikterak neprokázal, že jeho zdravotní komplikace byly způsobeny v příčinné souvislosti s trestním stíháním. V této souvislosti žalovaná odkázala na judikaturu Nejvyššího soudu, dle níž při posuzování nároku na náhradu imateriální újmy nelze zohledňovat škodu na zdraví, neboť se jedná o samostatný nárok (rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 4280/2011). Žalovaná argumentovala tím, že v tomto případě újma založená jinou skutečností, než je nepřiměřeně dlouhá doba řízení, musí být prokázána (rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 255/2010 sp.zn. 30 Cdo 2813/2011). Nesporuje, že jistá újma žalobci v důsledku nezákonného trestního stíhání vznikla, takto újma však nedosahuje takové intenzity, aby jí bylo nutno odškodnit v penězích, kdy navíc bylo prokázáno, že předmětné trestní stíhání trvalo přiměřeně dlouhou dobu, nejednalo se o trestnou činnost, která by byla spojena s vyšší dehonestací osoby a žalobce nebyl stíhán vazebně. Za

odpovídající odškodnění žalovaná považuje již poskytnutou omluvu. Pokud jde o rozhodnutí o náhradě nákladů řízení, pak žalobce účtuje odměnu za úkon právní služby „předžalobní upomínku“, která však žalované nikdy nebyla doručena, za předžalobní upomínku nelze rozhodně považovat žádost o náhradu škody u žalované v rámci předběžného projednání nároku, když poškozený nemá právo na náhradu nákladů, které mu vznikly v souvislosti s projednáním uplatněného nároku u příslušného úřadu. S ohledem na výše uvedené navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujícím výroku, pokud jím bylo rozhodnuto o částce 300.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % z této částky od 15.12.2013 do zaplacení, změnil tak, že žalobu zamítne a rozhodl o náhradě nákladů řízení účastníků a o náhradě nákladů řízení státu.

Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, dle ust. § 212 o.s.ř. Ve věci nařídil jednání (§ 214 odst. 1 o.s.ř.), byl vázán mezemi podaného odvolání (§ 206 odst. 2 o.s.ř.), jednal v nepřítomnosti žalované (§ 101 odst. 3 o.s.ř. ve spojení s ust. § 211 o.s.ř.), která se k jednání omluvila a nežádala jeho odročení, a odvolání žalované shledal zčásti opodstatněným.

Ke vzniku objektivní odpovědnosti státu za škodu, jíž se nelze zprostit (§ 2 zákona č. 82/1998 Sb.), je zapotřebí současné splnění tří podmínek: 1/ nezákonné rozhodnutí nebo nesprávný úřední postup, 2/ vznik škody a 3/ příčinná souvislost mezi nezákonným rozhodnutím /nesprávným úředním postupem/ a vznikem škody (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. června 1999 sp. zn. 2 Cdo 129/97, publikovaný v časopise Soudní judikatura, ročník 2000, č. 5, rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 28 Cdo 3536/2011).

Lze přisvědčit závěru soudu I. stupně stran prokázání prvního předpokladu odpovědnosti za škodu, kterým je existence nezákonného rozhodnutí, za něž je v posuzovaném případě nutno považovat zprošťující rozsudek dle ust. § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. (srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 2813/2011).

Skutkové vymezení újmy způsobené nezákonnými rozhodnutími je významné i z hlediska dokazování, neboť zatímco v případě nepřiměřené délky řízení se újma na straně poškozeného presumuje, musí být újma založená jinou skutečností prokázána, není-li zjevné, že by stejnou újmu utrpěla jakákoli osoba, která by byla danou skutečností postižena, a šlo by tedy o notorieta, kterou dokazovat netřeba (rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 2555/2010).

Pokud jde o odškodnění nemajetkové újmy za trestní stíhání, které skončilo zprošťujícím rozsudkem, pak odvolací soud vycházel z rozsudku Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 2813/2011, v němž dovolací soud vyložil, že *zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, se poskytuje podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., jenž je normou s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem, a jenž tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Soudy při stanovení formy či výše zadostiučinění vychází především z povahy trestní věci, též z délky trestního stíhání, a především dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby. Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat.* V této souvislosti

odvolací soud hodnotil *povahu trestní věci*. Povahu trestní věci je možno interpretovat zejména jako typovou závažnost trestného činu, pro který byla poškozená osoba stíhána a ve spojení s tím vazebně držena. Závažnost trestného činu kladeného poškozené osobě za vinu zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou osoba poškozená konkrétní trestní řízení proti ní vedené negativně vnímá. Je tak třeba zohlednit hrozbu trestního postihu, která ve vztahu k žalobci přicházela v úvahu. Žalobce byl stíhán pro trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1 a 2 písm. b) trestního zákona, hrozil mu trest odnětí svobody v trvání od šesti měsíců do pěti let a náhrada škody v řádu několika milionů Kč. V této souvislosti bylo nutno i zohlednit, že žalobce nebyl vazebně stíhán. Dále odvolací soud vzal v úvahu *délku trestního řízení*, které bylo zahájeno 18.2.2009 a skončilo pravomocně 17.12.2012 (tedy trvalo tři roky a deset měsíců), délka trestního řízení byla ovlivněna procesní složitostí (rozsáhlé dokazování, počet stupňů soudní soustavy, ve kterých byla věc rozhodována). Pokud jde o kritérium *dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry poškozeného*, je zřejmé, že žalobce vnímal trestní stíhání jako dosud bezúhonný člověk velmi negativně, nicméně významné zásahy do osobnostní sféry žalobce v příčinné souvislosti s trestním stíháním nebyly prokázány. Žalobce měl nadále podporu blízké rodiny, nepřišel o zaměstnání, nadále vykonával funkci [redacted] ve společnosti [redacted] byl toliko vystaven nedůvěře ze strany svých kolegů v zaměstnání, jak bylo prokázáno výpovědí svědka Ing. F. [redacted] M. [redacted] CSc. Výpovědí svědkyně E. [redacted] S. [redacted] (přítelkyně žalobce) a svědkyně Mgr. L. [redacted] L. [redacted] (sestry žalobce) bylo prokázáno, že trestní stíhání se nepříznivě projevilo na pověsti poškozeného. Žalobce sice individuálně vnímá, že utrpěla jeho pověst v místě bydliště, v zaměstnání, ale nebylo prokázáno, že by v důsledku jeho pověsti, která byla spojena s jeho trestním stíháním, byl vyloučen z pracovního, veřejného či společenského života, případně že by trestní stíhání zásadním způsobem ovlivnilo jeho rodinný život (např. rozpadem manželství či dlouhodobého vztahu). Výpovědí svědkyně E. [redacted] S. [redacted] a svědkyně Mgr. I. [redacted] L. [redacted] bylo prokázáno, že trestní stíhání se nepříznivě projevilo na dosavadním způsobu života žalobce, projevil se u něho psychické obtíže, stres, trpěl nespavostí, došlo i ke změně jeho povahy (byl skleslý, mlčenlivý). V této souvislosti odvolací soud ovšem přisvědčuje odvolací námitce, že je třeba rozlišovat nárok na náhradu škody na zdraví a nárok na náhradu nemajetkové újmy vzniklé v příčinné souvislosti s vydáním zprošťujícího rozsudku (rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 4280/2011), když soud v projednávané věci neodškodňuje náhradu škody na zdraví, ale dopad trestního stíhání do dosavadního způsobu života žalobce. Konečně bylo na místě zohlednit medializaci trestního případu. V řízení bylo prokázáno, že skutek, jehož se měl žalobce dopustit, byl medializován ([redacted] [redacted] [redacted] apod.), v médiích byl žalobce výslovně jmenován. S případem tak byla seznámena široká veřejnost, samozřejmě i spoluobčané a přátelé žalobce, což nepochybně muselo ovlivnit jeho život, zejména jeho pověst. S ohledem na zhodnocení všech výše uvedených kritérií podle závěru odvolacího soudu přiměřenému odškodnění odpovídá částka 100.000 Kč, která plně zohledňuje všechny okolnosti, za nichž k nemajetkové újmě došlo, jakož i její závažnosti. Dle ust. § 15 odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb. se poškozený může domáhat náhrady škody u soudu pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen. S ohledem na znění posledně citovaného ustanovení stojí soudní judikatura na závěru, že stát se ocitá v prodlení s náhradou škody způsobené nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem teprve uplynutím šestiměsíční lhůty určené k předběžnému projednání nároku, jež začíná běžet ode dne uplatnění nároku poškozeným u příslušného úřadu, teprve od následujícího dne po uplynutí lhůty jej stíhá povinnost zaplatit úrok z prodlení (srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25Cdo 2060/2001). Odvolací soud tak dovodil, že žalovaná se ocitla v prodlení dne 15.10.2013.

Pokud soud I. stupně argumentoval rozhodnutím Městského soudu v Praze sp.zn. 12 Co 130/2015, pak toto se týkalo skutkově odlišné věci, poškozený byl stíhán pro jiný trestný čin s odlišnou trestní sazbou (dva až deset let), jednalo se o trestný čin související s činností znalce, kdy se trestní stíhání projevilo bezprostředně v jeho profesní činnosti. Naopak odvolací soud přihlédl ke své dosavadní rozhodovací činnosti (rozhodnutí Městského soudu v Praze sp.zn. 68 Co 237/2014, sp.zn. 68 Co 217/2016) a v posuzovaném případně zohlednil veškerá kritéria stanovená v rozsudku Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 2813/2011.

Soud I. stupně rozhodl správně o náhradě nákladů státu dle ust. § 148 odst. 1 o.s.ř., které tvoří proplacené svědečné Mgr. I. [REDAKCE] [REDAKCE] která byla navržena k prokázání vzniku nemajetkové újmy.

S ohledem na výše uvedené odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v napadeném vyhovujícím výroku o věci samé (ad I), pokud jím bylo rozhodnuto o částce 300.000 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 15.10.2013 do zaplacení (ad I) změnil dle ust. § 221 odst. 1 písm. a/ o.s.ř. tak, že žalobu se žádostí o zaplacení 200.000 Kč s přísl. zamítl, jinak jej v tomto výroku a ve výroku o náhradě nákladů řízení státu (ad III) jako věcně správný dle ust. § 219 o.s.ř. potvrdil.

Soud I. stupně ovšem pochybil, pokud nerozhodl o náhradě nákladů řízení mezi účastníky navzájem ohledně nároku na náhradu škody dle ust. § 142 odst. 2 a § 146 odst. 2 věta druhá o.s.ř. a ohledně nároku na náhradu nemajetkové újmy dle ust. § 142 odst. 3 o.s.ř., neboť se jedná o dva samostatné nároky s odlišným právním režimem pro rozhodování o nákladech řízení, byt byly uplatněny v jednom řízení.

Pokud jde o nárok na náhradu škody, pak žalobce byl úspěšný v 92 %, neúspěšný v 8 %, náleží mu tak 84 % účelně vynaložených nákladů řízení (§ 142 odst. 2 o.s.ř. a § 146 odst. 2 věta druhá o.s.ř.). Náklady řízení před soudem I. stupně tvoří odměna advokáta za šest a půl úkonu právní služby po 8.380 Kč z tarifní hodnoty 181.525 Kč (řízení ohledně částky 159.175 Kč bylo zastaveno až rozhodnutím ze dne 12.2.2015) dle ust. § 7, § 11 odst. 1 písm. a/,d/,g/, odst. 2 písm. c/ a odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (příprava a převzetí zastoupení, sepsání žaloby, vyjádření ze dne 30.12.2013, ze dne 5.5.2014, 1/2 odměny za vyjádření procesní povahy ze dne 5.2.2015, účast u jednání dne 25.11.2014 a dne 5.2.2015), sedm náhrad hotových výdajů po 300 Kč, 21% DPH z odměny a náhrady hotových výdajů ve výši 11.879,70 Kč, celkem 68.449,70 Kč, z čehož 84% činí 57.497,80 Kč.

Pokud jde o nárok na náhradu nemajetkové újmy, pak bylo na místě aplikovat ust. § 142 odst. 3 o.s.ř. Rozhodování o výši náhrady za nemajetkovou újmu, resp. o výši přiměřeného zadostiučinění obecně splňuje podmínky aplikace ust. § 136 o.s.ř., neboť neexistuje žádná exaktní metoda, jak stanovit přiměřenost zadostiučinění (resp. jeho výši). Za ne zcela přiléhavý odhad výše budoucího zadostiučinění nemůže být žalobce v rámci náhrady nákladů řízení sankcionován. Podaří-li se žalobci prokázat příčinnou souvislost mezi nemajetkovou újmou mu způsobenou a nesprávným úředním postupem, je prokázán základ nároku a žalobce má v zásadě plný úspěch ve věci, i když mu je přiznáno zadostiučinění v jiné výši, než jakou v řízení uplatnil. Shodný závěr vyslovil i Ústavní soud ve svém rozhodnutí sp.zn. I. ÚS 1310/09. Lze tak uzavřít, že žalobce byl v řízení před soudem I. stupně úspěšný, má tak právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci náleží náhrada nákladů řízení vynaložených v řízení před soudem I. stupně, které tvoří odměna za jedenáct úkonů právní služby po 3.100 Kč, za čtyři úkony právní služby po 1.550 Kč dle ust. § 9 odst. 4, § 11 odst. 1 písm. a/, d/, g/, odst. 2 písm. c/ a odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu

(příprava a převzetí zastoupení, sepis žaloby, vyjádření ze dne 30.12.2013, ze dne 3.3.2014, ze dne 5.12.2014, ½ odměny za vyjádření procesní povahy ze dne 5.2.2015 ½ odměny za vyjádření ze dne 21.3.2016 procení povahy, účast u jednání dne 25.11.2014, dne 5.2.2015 a ½ odměny za účast u jednání dne 19.10.2015 a dne 26.7.2016, při nichž byl toliko vyhlášen rozsudek), patnáct náhrad hotových výdajů po 300 Kč dle ust. § 13 odst. 3 cit. vyhl., 21% DPH z odměny advokáta a náhrad hotových výdajů dle ust. § 137 odst. 3 o.s.ř. ve výši 9.408 Kč, celkem 54.208 Kč.

Náklady řízení žalobce vynaložené v řízení před soudem I. stupně ohledně obou uplatněných nároků činí celkem 111.705,80 Kč.

O náhradě nákladů odvolacího řízení o nároku na náhradu škody bylo rozhodnuto dle ust. § 142 odst. 2 o.s.ř. ve spojení s ust. § 224 odst. 1 o.s.ř. s ohledem na poměr úspěchu žalobce a žalované v tomto stádiu řízení, kdy žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu.

O náhradě nákladů odvolacího řízení o nároku na náhradu nemajetkové újmy bylo rozhodnuto dle ust. § 142 odst. 3 o.s.ř. ve spojení s ust. § 224 odst. 1 o.s.ř., když žalobce byl v této fázi řízení úspěšný. Náklady odvolacího řízení tvoří jeden úkon právní služby ve výši 3.100 Kč dle ust. § 9 odst. 4, § 11 odst. 1 písm. d/ vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (účast u odvolacího jednání dne 28.11.2016), jedna náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč dle ust. § 13 odst. 3 cit. vyhl., 21 % DPH z odměny advokáta a náhrady hotových výdajů ve výši 714 Kč dle ust. § 137 odst. 3 o.s.ř., celkem 4.114 Kč.

Náklady odvolacího řízení tak činí celkem 4.114 Kč.

Pokud jde o úkon právní služby spojený s uplatněním nároku u žalované, pak poškozený nemá právo na náhradu nákladů zastoupení, které vznikly v souvislosti s projednáváním uplatněného nároku u příslušného úřadu (§ 31 odst. 4 zák. č. 82/1998 Sb.), neboť tento úkon nevyžaduje zákonem předepsanou formu, tudíž není nutné, aby byl poškozený právně zastoupen.

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které se podává do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o.s.ř.).

V Praze dne 28. listopadu 2016

JUDr. Ludmila Petráková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kasimírová

Markéta
Kasimírová

Digitálně podepsal Markéta Kasimírová
LN: c=CZ.2.5.4.97=NRC.Z.00215560.
o=MESÍSKÝ SOUD V PRAZE, IČ:
00315606, ou=soudní oddělení,
ou=12122, ou=Markéta Kasimírová,
sn=Kasimírová, givenName=Markéta,
serialNumber=144437, title=vedoucí
soudní kanceláře
Datum: 2016.12.09 12:40:29+01'00'